

Civilben ritkán sminkeli magát, de most, hogy tudja, fotózni fogjuk, szépen kifestve érkezik.

Egy hete eladta a kocsiját.

Viszont vett egy bohókás hátizsákot, amibe minden belefér.

Igó Éva azt mondja: jól bírja autó nélkül, csak néha fordítva száll fel a metróra.

„Megadta
nekem a Jóisten,
hogy végigjártsszam az életet...”

Alig tudtunk időt egyeztetni. Min- dig ennyire be van fogva?

Évad elején mindig. Ilyenkor reggel-este próbálunk, a kettő között szinkronizálok, rádiózom. Ezen kívül tanítok is. Eltelik az a tizenkét óra, reggel tíztől este tízig.

Hozzá tud szokni egy férfi, hogy a párja tizenkét órát dolgozik?

Aki eddig együtt élt velem, kénytelen volt hozzászokni. Most több mint egy éve egyedül vagyok, így senkinek nem kell hozzám alkalmazkodnia, és nekem se máshoz. Illetve ott a lányom és a családom egyéb tagjai: unokaöcs, unokahúgok. Mi ugyanis Borsod megyéből, Putnokról származunk. Én már Budapesten születtem, de a rokonság szétszóródott az országban, és most az ő gyerekeik jönnek a fővárosba tanulni, munkát találni. Kell valaki, aki segít nekik, és mi a lányommal boldogan vállaljuk ezt. Különbösen is, volt egy időszaka az életemnek, amikor próbáltam, játszottam és mellette még tip-top háztartást is vezettem. Mióta kirepültek a gyerekek, kicsit lazább az életem.

Gyerekek? Többes számban?

Egy saját lányom van, de neveltem más gyerekeket is... Anna már harmincéves, de sajnos még nem vagyok nagymama. Élvezném pedig, de hát ki kell várnom, nem sürgethetem.

Nagyon fiatalon szült...

Huszonhárom éves voltam, főiskolás. Az orvos azt mondta, ha elvetetem, nem biztos, hogy a következő sikerül, s mivel a gyerek nagyon fontos volt nekem, megtartottam Annát. Hatalmas pocakkal tettem le a harmadéves vizsgákat. Egy percre se mentem gyere, lehet, hogy ma már másképp csinálnám... Amikor negyedikben a Cherbourgi esernyőket próbáltuk, Anna egy mózeskosárban feküdt az Ódry Színpad öltözőjében, és Simon Zsuzsa, a rendező időnként elkiáltotta magát: „Kis szünet! Éva megy szoptatni!” A diploma után pedig ide-oda ingáztam két város között, mert a miskolci színháznak Egerben volt a kamaraszínháza. A kicsit mindig magammal cipeltem, beszélni, járni is a színházban kezdett. De, hál' istennek, nem lett színésznő.

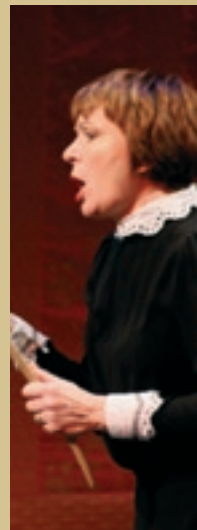
Hallottam, hogy Alexander-tréninggel foglalkozik. Szégyen ide vagy oda, fogalmam sincs, mi az!

Pszicho-fizikai módszer, amely elsősorban a légzéstechnikán alapul, és a helyes testtartásra tanít. Az egész úgy kezdődött, hogy kb. tíz évvel ezelőtt nem volt annyi munkám, mint most. A lányom is felnőtt, egyszeriben rengeteg szabadidőm lett. 2000-ben újra felvételiztem a Színház és Filmművészeti Egyetemre, „A beszéd mint cselekvés” témából írtam a DLA dolgozatomat. Vagyis visszaültem az iskolapadba, creditpontokat gyűjtöttem, nyelvvizsgákat tettem, és rettentően tetszett a dolog. Közben tanítani kezdtem a Shakespeare Akadémián, ott említette valaki az Alexander-módszert. Utána bogarásztam az interneten, s megtudtam, hogy ez a technika a világon már elterjedt, Magyarországon azonban kevesen ismerik, noha nagyon fontos lenne színészeknek, zenészeknek, énekeseknek egyaránt. A történetéről annyit, hogy Alexander Ausztráliában született színész, előadóművész volt, akinek állandóan elment a hangja. Mivel ez gyakran előfordult

vele, és az orvosok nem tudtak segíteni, elhatározta, hogy meggyógyítja saját magát. Három tükör előtt, amelyekben minden oldalról látta a testét, Shakespeare monológokat szavalt, és azt látta, hogy megrövidül a nyaka, púposodik a háta, beszűkül a melle. Ennek felismerése után addig gyakorolt, amíg rátalált a légzéstechnikára és testtartásra, amellyel a fentiek elkerülhetők voltak. Egy színész több száz nézőnek ordít a színpadon, miközben bele kell élnie magát bizonyos szituációkba: megölik a férjét, elveszíti a gyermekét – egyszóval nem mindennapi helyzetek és pszichés feszültségek egész sorát jeleníti meg nap mint nap. Ha nem tanulja meg tudatosan használni a testét, egy idő után állandósul a helytelen légzés, a hibás tartás, az ebből adódó hát-, váll-, derékfájás és nyakmerevség, illetve elmehet a hangja.

Azt hiszem, az efféle módszerek iránt azok érdeklődnek igazán, akik valamilyen formában „találva” érzik magukat.

Hát igen. 1991-ben a Pillantás a hídról című darabot próbáltuk, s egyszer csak elment a hangom. Ilyesmi gyakran előfordul színé-

Romhányi József, Fényes Szabolcs – Harnupóčke

szeknél, legföljebb nem olyan drámai formában, mint nálam. Én koloratúrszoprán vagyok, vékonyak a hangszálaim, az ilyen gyöngye kis hangszerrel tudni kell bánni. Sose kíméltem magam, s valószínűleg túl nagy volt a terhelés. Fél évig egyáltalán nem beszélhettem, gyakorlatilag néma lettem.

Hogyan kommunikált ezalatt?

Írtam. Volt egy „beszélgetős” füzetem. Amikor nagyon mérges voltam, annyira oda nyomtam a ceruzát, hogy kilyukadt a papír. A lányom, aki akkor még kicsi volt, ilyenkor rám szólt: Anya! Ne kiabálj!

Mihez kezd egy színésznő, ha hónapokig némaságra kényszerül?

Gondolkozni kezd azon, vajon mi máshoz foghat még az életben. A családom persze örült, hogy egyfolytában otthon vagyok és velük foglalkozom... Azóta tudom, mindennek megvan a haszna: én akkor tanultam meg odafigyelni másokra. Korábban folyton rohantam, nem láttam túl a saját problémáimon, nem volt türelmem végighallgatni senkit, örökösen közbevágтам.

És a betegség révén más ember lett?

Úgy gondolom, minden betegség bölcsebbé

tesz. Mostanában például egy bemutatkozásnál, amikor kezet fogunk, meghallgatom a másik nevét. Régen szinte egyszerre mondtuk, és három perc múlva gőzöm se volt, hogy hívják az illetőt.

Kiknek tanítja az Alexander technikát?

Nem tanítom. Kisebb-nagyobb megszakításokkal nyolc éve tanulom. Maximalista vagyok. Elvem, hogy ne akard tanítani, ami neked se megy tökéletesen. De ha sikerül, idén talán megszerzem a nemzetközi tanári diplomát. Ez nem olyan technika, amit egy hét alatt megtanulsz, használsz egy hónapig és jobban leszel. Az Alexander: életforma.

Említette a nagymamaságot. Hogy áll a korával?

Baromi jól. Egyáltalán nem izgat, szerintem simán eljutok a kilencvenig. Amíg viszonylag egészségesen tudok létezni, nem érdekel az évek múlása. Megadta nekem a Jóisten a lehetőséget, hogy végigjártsszam az életet. Pillanatról pillanatra változik a világ, mi magunk is változunk, s ezzel együtt kell menni. A miénk — jelen idejű hivatás. Nem számít, mi volt tegnap, csak az, hogy mi lesz holnap. És ez a mán múlik.

Sombor Judit

Pán Péter mesemusical – J. M. Barrie színdarabja nyomán (fotó Tótas Péter)